

TOVERITAR

This Issue of the Toveritar is published by the State Historical Society, such as require an affirmed translation according to Act of Oct. 15th, 1917.

No. 45

PAINOS 10

Tiistaina Marrask. 8 p.—Tuesday, Nov. 8th.

1921—Yhdestoista Vuosik.

:: Nuorisolle ::

(Palanen Lenin'in puheesta Venäjän Nuorisoliiton kokouksessa lokakuulla, 1920.)

Toverit! Haluaisin puhua teille nuorisoliiton tehtävistä ja siitä, millainen olisi nuorisoliiton oltava sosialistisessa tasavallassa. Voidaanhan eräissä merkityksissä sanoa, että juuri nuorison edessä on uuden yhteiskunnan todellinen rakentaminen. On näet selvää, että kapitalistisessa yhteiskunnassa varttunut työläispolvi voi ratkaista vain vanhan kapitalistisen yhteiskunnan tuhoamistehävän. Parhaassa tapauksessa voi se luoda sellaisen yhteiskuntarakennuksen, joka antaa proletariaatille ja työtätekeville luokille mahdollisuuden, valtaa pitään, panna vankan perustan, jolle uusi polvi voi rakentaa edelleen, sukupolvi, joka astuu työhön uusissa olosuhteissa, kun ei enää ihminen toista riistä.

Ja tältä kannalta on nuorison tehtävä sanottu yhdellä sanalla: oppia! Tosin on tuo vain pieni sana. Eikä se anna vastausta oleelliseen kysymykseen: mitä on opittava ja kuinka. Onhan selvää, ettei vanhaa kapitalistista yhteiskuntaa mulistettaessa sille nuorisolle, joka on rakentava uuden yhteiskunnan, voida antaa vanhanmallista kasvatusa, valistusta, opetusta. Mutta ne otetaan kuitenkin niistä vanhoista aineksista, jotka saamme vanhalta yhteiskunnalta. Me voimme rakentaa sosialismia vain siitä tietoen, järjestöjen ja laitteiden kokonaisuudesta, siitä ihmisvoimien ja keinojen varastosta, jotka vanha yhteiskunta on meille jättänyt. Vain perinpohjin uudistamalla nuorison kasvatuksen ja opetuksen, voimme saavuttaa sen, että nuoren polven ponnistusten tuloksena on syntyvä yhteiskuntajärjestys, joka eroaa vanhasta kaikessa. Siksi on perusteellisesti käsiteltävä kysymys, mitä meidän on opetettava nuorisolle ja mitä nuorison on opeteltava, jos se tahoo olla todella vallankumouksellinen, ja kuinka sitä on valmistettava viemään alettu työ päämäärään, rakentaen sitä edelleen.

Ensimmäinen vastaus on luonnollisesti, että nuorison on opiskeltava sosialismia. Mutta se on liian ylimalkainen vastaus. Miten sitä sosialismia opitaan? Mitä on yleisten tietojen summasta eristettävä käsittääksemme sitä? Monet vaarat uhkaavat, jos me väärin asetamme ja yksipuolisesti käsitämme tämän oppimiskysymyksen.

Ensä katsaukselta näyttää selvältä, että oppimisen merkitsee niiden tietojen omaksumista, joita on uusissa oppikirjoissa, kirjoituksissa ja teoksissa. Mutta sellainen määrittelmä olisi kovin kömpelö ja puutteellinen. Jos kommunismin oppiminen olisi vain niiden teoksissa olevain tietojen ahmimista, niin tulisi meistä helposti kirjanoppineita ja sosialistisia kopellijoita ja siitä olisi pelkkää vahinkoa, sillä kommunististen tietojen ahmijat olisivat kykenemättömät käyttämään niitä tietojen niin toimiakseen kuin uuden yhteiskunnan rakennustyö vaatii.

Kapitalistisen järjestelmän pahimpia epäkohtia on kirjaviivisuuden ja elämäkäytännön välille syntynyt kulta, sillä onhan niitä ollut kirjoja, joissa mitä parhaassa asussa selvitettiin asioita, mutta kuitenkin niistä suurin osa on mitä inhoittavinta, tekopyhää valhetta ja kuvasi uuden yhteiskuntajärjestelmän kokonaan väärin. Ollisi siis suurin virhe ilman muuta omaksua, mitä kaikkea kirjoissa on luettavaa sosialismista. Nyt ei ole tämän asian kuvaaminen enää samaa kuin ennen, sillä nyt on kirjoittaminen yhteydessä jokapäiväisen ja kaikenpuolisen työn kanssa.

Ilman työtä ja taistelua ei kommunistinen kir-

janoppi ole mistään arvosta, sillä se jättää olemaan vanhan kullun teorian ja käytännön välille, sen kullun, joka juuri on vanhan yhteiskunnan inhoitavimpia piirteitä.

Vielä vaarallisempaa olisi, jos tahtoisimme omaksua vallankumoukselliset tunnussanat. Jos emme ajoissa huomaisi vaaraa ja suunnittelisi työtämme sen mukaan, kuinka sen sivuuttaisimme, niin olisi luokkataistelijoiksi itseään nimittävään ihmisten, puol. tai kokoniljoonaisen nuorukais- ja neitosjoukon työ vain vahingoksi vallankumouksen suulle asfalle. Nousee siis tässä kysymys, miten nämä olisi yhdistettävä kommunismin oppimiseksi. Mitä on otettava vanhoista kouluista, vanhasta tiettestä? Vanha koulu selitti tahtovansa tehdä lap-
sesta kaikinpuolisesti kehittyneen ihmisen. Se opetti tietoa yleensä, yleisiä tietoja. Me tiedämme, että tämä oli kokonaan valhetta, sillä koko yhteiskunta perustui siihen, että ihmiset olivat jaetut luokkiin, riistettiin ja riistettyihin. Se oli sen olemus. On luonnollista, että vanha koulu, ollen ko-

konan luokkahengen läpitunkema, antoi lapsille vain porvarillisia tietoja. Joka sana oli sovittettu porvariston etujen mukaan. Eikä näissä kouluissa näkähäisiä työläis- ja talonpoikaislapsia oikeastaan opetettu, vaan taivutettiin palvelemaan sen saman porvariston etuja. Tarkoitus oli luoda porvaristolle otollisia palvelijoita, jotka tuottaisivat heille voittoa, mutta eivät häiritseisi samalla heidän leppoaan eikä "järjestystään". Siksi hylkäämme me vanhan koulun ja otamme siitä vain minkä tarvitsemme todella uuden oikean sivistyksen luomiseksi. Tulen nyt niihin syytöksiin, joita kuulee altuisesti tehtävän vanhaa koulua vastaan, mutta jotka voivat johtaa väärin tulkintoihin. Sanoetaan, että vanha koulu vaatii kaavallista pänttämistä, ulkolukua. Totta, mutta kuitenkin on eriteltävä mikä koulussa oli pahaa ja mikä siinä oli hyvää, jotta voisimme ottaa siitä sen, mikä siitä meille hyödyllistä on. Vanha koulu on pänttämälaitos, joka pakotti lapset ottamaan vastaan surret joukot tarpeettomia ja kuolleita tietoja, jotka turruttivat aivoja ja teki lapsista tahdottomia olleita. Ja kuitenkin olisi erehdys se laulo, että voi tulla kommunistiksi omaksumatta sitä, minkä inhimillinen tieto on kasannut. On erheellistä laulla, että riittää, kun omaksuu vallankumoukselliset tunnussanat ja kommunistisen tieteen tulokset omaksumatta itse niiden tietojen summaa, joista kommunismi on kehittynyt. Esimerkkinä siitä, miten kommunismi syntyi inhimillisten tietojen kokonaisuudesta, on marxilaisuus.

Olettehan lukeneet ja olettehan kuulleet, että kommunistinen teoria, kommunistinen tiede, jonka Marx pääasiassa loi, ei enää ole pelkkä yhden miehen, tuon 19:nen vuosisadan nerokkaan sosialistin työ, vaan on siitä tullut miljoonien ja vielä miljoonien, koko maailman proletariaatin oppi, jota ne käyttävät taistelussaan kapitalismia vastaan. Ja jos meiltä kysytään: kuinka saattoi Marxin oppi vallata miljoonain ja vielä miljoonain vallankumouksellisen luokan jäsenten sydämet, niin kuuluisi vastaus: se johtuu siitä, että Marx perusti oppinsa kapitalismin aikana saavutetun inhimillisen tiedon vankalle perustalle, siitä että hän käsitti inhimillisen yhteiskunnan kehityslait ja kapitalistisen kehityksen kiertämättömyyden, joka johtaa kommunismin ja ennenkaikkea siitä johtoi se, että hän todisti tämän mitä tarkimpain ja haajimpain tutkimusten kautta, joilla selvitti tämän kapitalistisen yhteiskunnan olemuksen aikaiseman tieteen kokoaman aineiston avulla. Kaiken, minkä inhimillinen yhteiskunta on luonut, on Marx arvostelevasti käsitellyt. Mitään ei hän jättänyt koskematta. Kaiken, mitä ihmislaatu on luonut, tutki hän, eritteli kriittisesti, koetteli sen pitävyyttä työväenliikkeen käytännössä ja veti johtopäätökset, joita porvarilliset ahdasmieliset ja ennakkoluuloiset eivät voineet vetää.

Tämä on otettava huomioon, kun me esitämme humme proletarisesta kulttuurista. Jos ei selvästi käsitetä, että vain syventymällä kulttuurin, joka on syntynyt ihmiskunnan koko kehityksen kautta, ja muokkaamalla uudelleen tämä kulttuuri, voidaan rakentaa proletaarinen kulttuuri—jos ei käsitetä tätä, ei koko kysymystä voida ratkaista. Proletaarinen kulttuuri ei putoa talvaasta, eivät sitä luo ihmiset, jotka nimittävät itseään proletaarisen kulttuurin ammattilaisiksi. Se on luoja. Proletaarisen kulttuurin täytyy olla niiden tietojen järjestelmällistä kehittämistä, jotka ihmiskunta on saavuttanut kapitalistisen yhteiskunnan feodaalisen talouden ja virkavallan painon alla. Kaik-

Vainajat puhuvat

(Kuva valkoisesta Suomesta)

Pois rallatus, suut rivot sulkekaa,
pois pikarit, tuppehen miekka:
Nyt vainajat puhuvat, vaijettakaa:
Te kuulkaatte, kuiskivat kuopat ja maa,
verenruskea huminotie hiekka:

Sanat solvat näin alta maan someron:
"Velon takaisin nyt elämään:
Velon päiviäni alla auringon":
Tuo pilpatus lapsen pienen on,
tää miehen on järeä ääni...

Ja tulevi turpeesta syytös tuo:
"Kuin koiran henki oli meidän:
Te veitte meidät patterikuoppien luo
ja lopetitte siellä ja veremme vuo
sai nuolla saappailla teidän":

"Te meitä kehdestä hautahan
kuin orjia nyljitte työssä.
Kun nousimme alta nagaikan,
meidät ammuitte koirankuoppahan:
Teidät kiroomme manalan yössä:"

"Kädet luiset me kuopista kurkotetaan,
me elävät kutsumme kostoon:
Isät, veljet ja pojat me vannotetaan,
me oville työmme, me kuiskaellaan,
me lähdemme noin väen nostoon:"

"Sido turve ei meitä, te petyitte, haa,
me karkaamme kuopista kyliin:
Ylös vainajat päästävi verinen maa,
meistä pyövelit painajaisensa saa:
Mutta köyhät me suljemme syliin:"

"Pyhä vainajan rakkaan on vannoitus.
On elävä kuolleen renki.
Ja kostoon on kuolleitten kutsumus:
Sitte vasta on mullassa rauhoitus
kun on kostettu raatajain henki.

V. 1918. Lauri Letonmäki.